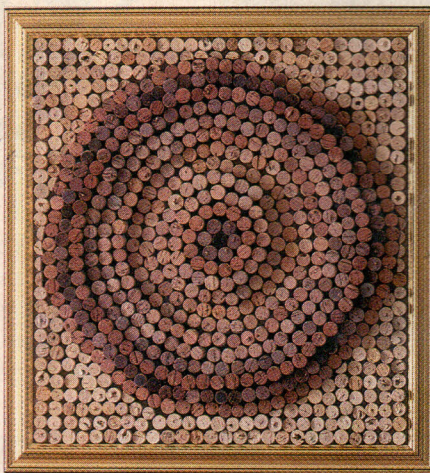

Dugó „képek”

Németországban, a sör hazájában szokott rá a borivásra. Egész pontosan a bor ízére, zamatára, illatára, a szőlő és a földek tiszteletére.

Borkultusza a dugógyűjtésben csúcsonodott ki. A dugókból képzőművészeti alkotások lettek: világpremier született Zsámbékon.

– Minden akkor kezdődött, amikor Németországba költöztem – meséli *Zalai Károly*. – Sörivőként a sör hazájában borozgatni kezdtem – folytatja. Elképzelt az a borkínálat, amit először ott tapasztaltam. Elkezdtem kóstolgatni a borokat, majd azon kaptam magam, hogy újabb és újabb zamatokra vágyom. A vörösborok nyugöztek le első sorban. Annyira, hogy elkezdtem csodálni nem csak az ízt, hanem mindazt, ami kapcsolatba hozható vele: a szőlőt, a bortermelő vidékeket, a pincéket, a gazdákat, illetve a dugókat. Azt éreztem, hogy meg kell örökítenem ezekből valamit, illetve hogy vissza kell adnom mindebből egy darabkát. De az a látvány is megfogott, amit például egy 10–15 éves vörösboros dugó nyújt. Végül úgy gondoltam, hogy azt az időt, azokat az éveket is meg kell ragadnom, miatta a szőlőlé összeér. Elhatároztam, hogy megőrzöm azoknak a palackoknak a dugóit, amiknek a nedűt elfogyasztottam. Szereztem egy ódivatú rámát és elterveztem, hogy dugókat fogok beleilleszteni. Hamar rájöttem, hogy egyedül ez hosszas

Borvirág

munka lesz. Ezért megkértem barátaimat, ismerőseimet, hogy ők is gyűjtsenek dugókat. Aztán kocsmák, borpincék tulajdonosait kerestem meg. Azzal is szerencsém volt, hogy Németországban már akkor is szelektív hulladékgyűjtést végeztek, így gondtalanul jutottam hozzájuk. Egy idő után annyira elszemtelenedtem, hogy a vendéglőben odamentem ahhoz az asztal-

hoz, ahol bort ittak, és elkértem a dugót. Ezt tettem más országokban is: több nyelven is megtanultam e szót, és mindenhol elkértem. A szenvedélyem több helyre is elhajtott. Franciaországban, Spanyolországban, Olaszországban nagy területeket bicikliztem be. Minden bortermelő vidéken megálltam. Gyönyörködtem a tájban, a szőlőben, a pincékben és beszélgettem a gazdákkal. Megkóstoltam a borokat és éreztem, ahogyan az ízzel együtt az élmények is szétáradnak bennem.

Zalai arra is ügyelt, hogy préselt dugó ne kerüljön a gyűjteménybe, hiszen ez azt jelentette volna, hogy nem eredeti darab, hogy már bedarálták. – Annál rettenetesebb nincs, mint amikor például egy 25 éves bordeaux-i dugót bedarálnak egy parafa tapétába – vélekedik. – A következő felfedezésem az volt, hogy a dugónak nem csak az alja szép, amit befestett a bor, hanem minden része. Ekkor jöttem rá, hogy nem csak egy összeállításom lesz. Elkezdtem többféleképpen rendezgetni. Először színként rakogattam őket. Felfedeztem, hogy a vörös nedű körülbelül 250 színt tud produkálni. A többi képereteket más-más szempontok alapján állítottam össze: a feliratok alapján, pincészetek, országok, borfajták, évjáratok szerint. Majd felragasztottam őket egy lapra, és úgy illesztettem a rámába.

A dugók elhelyezése sem véletlenszerű. Mindegyik összeállítás rejt valamit: egy formát, egy színek kombinációt. – Szeretem a rendet, a szimmetriát – állítja. – Minden dugó kiszámított helyen van, csak így adja ki a kellő hatást – folytatja.

A gyűjtőnek 40 képe készült el. Alkotásait nem eladásra szánta. – Összetartoznak – mondja. – Van körülbelül 20 ezer dugóm. Lehet, hogy egyszer kiállítom az összeset. Valami ilyesmi címet adnék: 19 875 dugó mesél...

Agyagási Edit

